

opusdei.org

Isten a mindennapokban – Látogatás az Opus Dei egyik budapesti otthonában

Rafael de Castro Manglano az Opus Deinek, a Katolikus Egyház személyi prelatúrájának tagja, numerárius. Életét a szervezet karizmája mentén alakította, az apostolkodás szolgálatába állította, a nőtlenséget is vállalva. Nyolc éve az Opus Dei Orbánhegy Collegium vezetője és a Navarrai Egyetem magyarországi képviselője.

2024.05.07.

Honnan jött, hogyan köteleződött a hivatása mellett, és milyen szolgálatban van jelen Magyarországon a közössége? Erről beszélgettünk vele a budapesti Orbánhegyi úton található kollégium társalgójában.

– Budapesten két központja is van az Opus Deinek, az egyik férfiaknak, a másik nőknek. Mindkettőhöz kollégiumok tartoznak, amelyeknek köszönhetően az elmúlt években több százan találkozhattak közelről az Opus Dei lelkeségével. Mikor és hogyan kezdődött mindez?

– Az alapító, Szent Josemaría Escrivá még életében sokat imádkozott azért, hogy a vasfüggöny mögötti

országokba is eljuthasson a „Mű”, ahogyan az Opus Deit hívni szoktuk.

Az elsők között érkezett Magyarországra Philip Crossey atya, aki azóta is itt él. Őt egy mexikói numerárius követte, aki a nagymama révén magyar gyökerekkel rendelkezik. Mára a numeráriusok és numeráriák (cölibátust vállaló közösségi tagok) száma harmincra nőtt.

1995-re elkészült Budapesten a két kollégiumi épület, a fiúké az Orbánhegyi úton, a lányoké – a Fenyvesliget Kollégium – pedig a Kököröcsin utcában. Az ötvenet is meghaladja szupernumeráriusok száma, akiknek ugyanaz a hivatásuk, mint a numeráriusoknak, csak házasságban élnek, családjuk van. A lelki képzéseink minden korosztályra kiterjednek.

Vannak klubjaink általános és középiskolásoknak, rendszeresen

szervezünk kirándulásokat egyetemistáknak, és folyamatosak a heti, illetve havi rendszerességű lelki képzési alkalmaink. Sok egykori kollégistánk visszajár ezekre, erős az alumniközösségünk is. Mindez azt a célt szolgálja, hogy segítsünk az embereknek személyes kapcsolatot kialakítani Jézussal, és rájöjjenek: a munkájuk és a hétköznapi életük megszentelése kulcs a boldog lelki élethez.

– Hogyan lehet összefoglalni az Opus Dei lelkiességét?

Mindenkinek a munkáján, a hétköznapi életén keresztül kell találkoznia Istennel. Ő mindnyájunkat arra hív, hogy a hétköznapi életünkben váljunk szentté.

– Hogyan fedezte fel a hivatását?

– Kilencen vagyunk testvérek. A szüleim szupernumeráriusok. A fiúk közül két numerárius pap van, az

egyikük Jeruzsálemben, a másikuk Rómában él. Az egyik lánytestvérem numerária, ő egy madridi kórházban dolgozik pszichiáterként. A numeráriusok nem szerzetesek, hanem világi emberek világi hivatással, akik csak annyiban különböznek más hétköznapi emberektől, hogy időt szentelnek az Opus Deivel kapcsolatos apostoli feladatoknak, illetve egy központban laknak.

Mi az Opus Dei lelkeségében nőttünk fel. A közösség iskolájában tanultunk, ahol voltak papok, lelkivezetés. Délutánonként a klubba jártunk, tanultunk, barátokkal találkoztunk, a hétvégéken fociztunk. Nagyon tetszett nekem, hogy mindig volt a közelemben egy pap vagy egy numerárius, akivel beszélhettem a belső életemről. Együtt jobban tudtunk imádkozni. Hétszer jártam Fatimában. Ott imádkozva éreztem meg, hogy a Jóisten erre az útra hív.

Tizenöt éves voltam ekkor. A hivatásom megtalálása szempontjából ideálisnak tűnik, hogy ennyire körül vett a „Mű”, de Isten személyes elhívását mindenkinek magának kell felfedeznie, és szabadon döntenie mellette.

Tizennyolc évesen aztán teljesen igent mondtam Istennek; ez az az életkor, amikor hivatalosan is kérheti az ember a felvételét az Opus Deibe. Gazdálkodás és menedzsment szakos egyetemistaként a Mű kollégiumában laktam, majd amikor végeztem, hat évig Valenciában dolgoztam. Később Rómába mentem teológiát tanulni.

– Mikor és hogyan került Magyarországra?

– A római tanulmányaim idején Budapesten már megvolt a kollégium. Azt gondolták, jó lenne, ha egy fiatal átvinné a vezetését. Valenciában már szereztem ilyen tapasztalatot, ezért is esett rám a

választás. Ez immár nyolc éve történt. A kollégium vezetése mellett a Navarrai Egyetemen, Spanyolország leghíresebb magánegyetemén dolgozom. Magyar diákokat mentorálok mint az egyetem hivatalos kapcsolattartója. Jól megfér egymás mellett ez a két tevékenység. Szeretek egyetemistákkal dolgozni.

– Könnyen mondott igent a magyarországi feladatra?

– Félttem, mert azt gondoltam, a magyar a legnehezebb nyelv, és angolul sem beszélek valami jól. Aztán átímádkoztam a kérdést, és igent mondtam. Amikor megérkeztem, egyetlen magyar numerárius sem volt még. Tudtam, hogy nem lesz könnyű, hiszen meg kell tanulnom a nyelvet, de már akkor érezhető volt, hogy ez valami szépnek és gyümölcsözőnek a kezdete.

– A családjukban a testvérek közül négyen köteleződtek el az apostoli életre. Milyen volt a gyerekkoruk?

– A családi életünknek szerves része volt az élő hit. Először az egyik nagybátyám ismerte meg az Opus Deit, majd rajta keresztül a nagyszüleim. A gyerekeik közül hárman lettek numeráriusok. Az édesanyám mint szupernumerária találta meg a hivatását. A szüleim évente rendszeresen többnapos lelkigyakorlaton vettek részt. Számunkra természetes volt, hogy otthon imádkozunk a családdal, és az ifjúsági klubban is, ahová jártunk. Ha tényleg imádkozol, ha valóban Jézussal vagy, ő szólni fog hozzád. Amikor nagyobbak lettünk, édesanyám, aki mindennap járt misére, minket is hívott, és szívesen mentünk vele. Édesapám katona volt, de ő is bele tudta illeszteni a napi rutinjába a szentmisét. Nekem sokat segített, hogy láttam édesanyámat és

édesapámat imádkozni. Édesanyám otthon volt, gondoskodott a kilenc gyerekről. Amikor a konyhában főzött, közben hallgatta a rádióban a rózsafüzért. Ha vasalt, kérte, hogy olvassuk neki az evangéliumot. Hálás vagyok azért, hogy örömteli családi közegben nőhettem fel.

– Nehéz volt a családjuknak a megélhetés?

– Apukám tartotta el az egész családot, de katonaként nem volt magas a fizetése. Az ifjúsági klub programjaira kiskoromban a szüleim fizettek be. Amikor tizenöt éves lettem, édesapám azt mondta: ha szeretnél járni, meg kell keresned rá a pénzt, mert mi nem tudjuk fizetni. Így aztán süteményt árultam, kocsit mostam, kertészkedtem, a testvéreimmal együtt.

– Mennyire népszerű az Opus Dei Spanyolországban, és milyenek az iskolái?

– Mindenki ismeri az Opus Deit, ami nagy szervezet, sok magániskola lelki háttérét biztosítja. Ilyen a Navarrai Egyetem is; a hozzá tartozó IESE Business School a világ öt legjobb üzleti iskolájának egyike évek óta. Vannak fizetősek iskolák, ahova támogatással bejutnak a szegényebbek is. És a peremkerületekben is iskolákat működtet a szervezet, a rászorulóknak. Madrid egyik legszegényebb negyedében például az ötvenes években nyílt egy iskola, ami idővel a legnépszerűbb lett a kerületben, sok szegény családnak segített felemelkedni. A spanyol kormány meg akarta vonni a támogatást az Opus Dei iskoláitól, mondván, diszkrimináció, hogy ezekben az intézményekben nincs koedukált oktatás. Sokan tüntettek akkor, szép dolog, hogy az emberek kiálltak az iskolák mellett. Az Opus Dei üzenete szerint mindenkinek a saját munkájában kell találkoznia

Istennel. A diák munkája a tanulás. Ha jól tanulsz, sok minden megadatik neked. Ha nehézségeid vannak, segítünk, hogy menjen.

– Hogyan kell helytállni a munkában? Miben más ez, mint a karrierépítés?

– Mindenképpen jól kell dolgozni, ezt lehet felajánlani Istennek. Aki jól végzi a munkáját, az jól érzi magát. Könnyebben lépked felfelé a ranglétrán is. Ki kell használni a lehetőségeket. Aki magasabbra kerül, annak több lehetősége van, hogy segítsen a többieknek.

Nagyon más az a nagy cég, ahol a vezető katolikus, és próbál szent életet élni, segíteni a többieknek.

– Miből él a közösség? A numerárius tagok fizetéséből?

– Amit keresünk, abból megvesszük, amire szükségünk van.

Magyarországon az Opus Dei tagjai az Orbánhegyen élnek, és egy családot alkotnak, amelyben én, a vezető vagyok a „családfő”. Ha valaki szeretne vásárolni valamit, szól nekem. Még soha nem fordult elő, hogy a közösség bármelyik tagja értelmetlenül akart volna költekezni. A pénzzel kapcsolatban azt valljuk, hogy a numeráriusnak vagy a szupernumeráriusnak úgy kell élnie, mint egy olyan apának, akinek a nagy családja és szegény. Először tehát mindig megnézzük, hogy az adott kiadás valóban szükséges-e.

Család vagyunk a többiek iránti felelősség szempontjából is: a magyar numeráriusunknak például anyagilag is gondoskodnia kell idős édesanyjáról és nagynénjéről, és erre van is módja. Nagy a szabadságunk. Az ember akár meg is tarthat magának pénzt, ha akar, bár ez általában nem fordul elő, mert nincs rá szükség. De ha valaki például azt

gondolja, hogy öt év múlva szeretne céget alapítani, és ahhoz alaptőke kell, megbeszéljük a tervét, és megkapja az engedélyt, mert ennek van értelme, és neki ez a munkája. Ha kell, az ember mindenét oda tudja adni, s ha kell, élni is tud a lehetőségeivel. Ha pedig a közösségnek maradéka keletkezik, azt betesszük a közösbe. A világban élő közösségek tartják fenn például a római szemináriumot is, ahová tanulni megyünk.

– Milyen a közösségi életük itt, Budapesten?

– Az Orbánhegyen tíz numerárius él, vannak köztünk papok is. A közösségben többségben vannak a külföldiek, de törekszünk arra, hogy magyarul beszéljünk. Családként élünk. A reggel imával és szentmisével kezdődik, aztán együtt reggelizünk, majd mindenki elmegy

a munkahelyére. Este hazatérünk, és együtt vacsorázunk.

Forrás: Magyar Kurír

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/isten-a-mindennapokban-latogatas-az-opus-dei-egyik-budapesti-otthonaban/> (2026.04.03.)